

Ez a valóságban nem így igaz. Nekem úgy-szintén nagyon meg kell gondolnom minden lépésem, hogy mire költöm a fizetésem. A vállalkozásból származó pénz újra visszakerül az üzembe – ha ez nem így van, a vállalkozó könnyen csődbe juthat.

Ha 15 évvel visszaforgathatnánk az idő kerekét, újra kezdené vállalkozását?

– A vállalkozás napjainkban, de a múltban is nagyon nehéz volt. Vállalkozni csak annak szabad, aki szembe mer nézni a problémákkal, amelyek nagyobb teljesítményre serkentik. Aki erre nem képes, ha a kudarc padlóra küldi, elveszíti a talajt a lába alatt. Talán az a legfontosabb a vállalkozásban, hogy felkészüljünk a kellemetlen helyzetekre, a kudarcra, a sikerre, hogy ezt kezelni tudjuk. Az egész arról szól, hogy az egyén hogyan viszonyul a gondok intézéséhez: feladja, vagy még többet dolgozik, mint azelőtt. Minden vállalkozás nagyon nehéz és igényes feladat. Harcolni kell az anyagi forrásokért, a hitelek megszerzéséért, ami a kis- és középvállalkozók számára nem könnyű feladat.

Az eredményes termelés szigorú feltételeinek megteremtése is sok munkát igényel. Ennek ellenére talán úgy fogalmaznék, hogy újra kezdeném a vállalkozást, mert ebben láttam családom jövőjét. Igaz, megoldásra váró probléma akad bőven, de ha a vállalkozás nem érdekelné, ha nem volna a kedvtelése, sokszor úgy gondolom, hogy a kilátástalannak tűnő helyzetekben már feladtam volna. Munkámat örömmel, lelkesedéssel végzem, és a megkezdett úton tovább kell haladni, arról nem szabad letérni. Ezt még megtehettem volna tíz évvel ezelőtt, de napjainkban ez már elképzelhetetlen a befektetett vagyon, a megvásárolt épületek, gépsorok és berendezések miatt. Itt már közbeszól a felelősségtudat. Óriási felelősséget érzek nemcsak a saját családom, hanem a 100 alkalmazottam iránt is. Nekik havonta fizetést kell adnom, mert ők ebből élnek. Munkát kell számukra biztosítani – hatalmas erőfeszítések árán –, piacot szerezni a termékeknek, az egyre növekvő költségek mellett fokozni kell a termelést. Az egyre csökkenő nyereség „hajtja” az embert. Nem kis gondok ezek, óriási a felelősség.

Egy sikeres vállalkozás eredményeit, gondjait és terveit ismertettük a Kiváló vállalkozó címet elnyert tulajdonos tájékoztatása alapján. Bátor volt, és idejében kezdett, szorgalmas volt, és eredményes lett. Gazdag tapasztalatai szolgáljanak segítségül a régió minden vállalkozójának.

Köszönöm a beszélgetést.

Kajtor Pál

Egy szomorú, de tanulságos könyv keresztelője

A szomorú emlékezésnek s egyúttal a lelkiismeret-furdalás méltóság-teljes ébresztésének aktusa volt **Tipary László** tompai helytörténész **Szülföldem szép határa** című dokumentumkönyvének bemutatója – keresztelője, melyre január 13-án az Ipolysági Városi Könyvtárban került sor.

A mintegy 80 résztvevő először meghallgatta **Vas Ottót**, aki elszavalta Tipary László Minek eddig... és Hontalanok című versét.

Solmoši Márta könyvtárvezető a nagyszámú közönség üdvözlése után ismertette a szerző életrajzát. Tipary László 2002. július 22-én született. Családfájában voltak festők, írók, sőt sakkmeister is, aki 24-szer volt tagja a magyar válogatottnak. Édesapja, aki írt verseket, prózát, festett és rajzolt, a község kulturális életének irányítója volt. Az ő nyomdokaiba lépett László fia is, aki eredményes munkát végzett a Csemadokban /a Csemadok Központi Bizottságának is tagja volt/. Nevéhez fűződik a Tompai Palóc Múzeum megalapítása, és nagy érdemeket szerzett az ipolysági Simonyi Lajos Galéria létrejöttében is. Foglalkozott Felsőszermeréd rovásírásos emlékeivel, katonadal-gyűjteményt adott ki, helytörténeti írásokat közölt különböző lapokban. Az utóbbi időben főleg a szlovákiai magyarság háború utáni helyzetével – a deportálással és kitelepítésekkel – foglalkozik.

A könyv részletes ismertetését **Danis Ferenc mérnök**, a város krónikása vállalta. Azzal a gondolattal kezdte mondandóját, hogy „felülről nézve térkép e táj”. Tipary nem az egészet, hanem konkrét embereket, a háború utáni cseh és szlovák nacionalizmus magyar áldozatait mutatja be, hozzá olvasóközzel. A könyv főleg Gyerk községről szól – a gyermeki deportáltakról és kitelepítettekről. De megismerjük azokat is, akik a kitelepítettek helyébe jöttek.

A szerző, Tipary László, fellépésében hangsúlyozta: nem a szlovák és a cseh nép ellen írta a könyvet, hanem a korabeli csehszlovák kormány és nacionalizmus elítélése a célja, s egyúttal fi-



Balról: Vas Ottó, Bélikné Matyis Katalin, Tipary László, Danis Ferenc és Solmoši Márta

gyelmeztetés is, hogy a gyűlöletkeltés komolyan veszélyeztetheti az emberi együttélést.

A könyvkeresztelést – pezsgővel – **Danis Ferenc** és **Solmoši Márta** végezte. Az érdekes vitában régi emlékek és sebek fakadtak fel. **Budai Ernő** a századi kopjafáról szólt, amely az ottani kitelepítettek emlékét idézi. **Rédli Jánosné** nyugalmazott pedagógus az alkalomhoz illő verseiből olvasott fel néhányat. Elhangzott olyan vélemény is, hogy Szlovákiában hivatalos szerv még mindig nem ítélte el a beneši dekrétumokat, sem a deportálást és a kitelepítést. Olyasmí is szóba került, hogy Tipary könyvének több fejezetét tanítani kellene az iskolákban, ugyanis egyszerűen, közérthetően fogalmazza meg a háború utáni nacionalista dühöngés lényegét, kerülve a mindenemű „tudományos és tudósi” magyarázkodást, köntörfalazást.

A tanulságos rendezvény végén **Vas Ottó** elszavalta a szerző Ének 1947 tavaszán című versét, melyből a második versszakot idézzük:

*„Tavaszt hirdet az első fecske,
Tavaszt a meleg napsugár,
De nincs, mi szívünkbe tavaszt hozna,
Elfojtja azt könnyek hullása
– És annyi gyötrő szenvedés.
Álmodni tud csak e nép rólad,
Te legszebb tavasz: Szabadság.”*

Korpás Pál

